

Thuiskomst

Reina Crispijn

De laatste wens van haar vader, onbekende familieleden en een bijzondere erfenis brengen Nadja naar het eiland Trellingerland. Vriendschappen en de liefde maken dat ze blijft.

Hoofdstuk 1

Nadja Laméris liep door het hospice. Het was er stil, maar de stilte was niet beklemmend of angstig, waar ze in het begin zo bang voor was geweest. Het was meer een vertroostende stilte.

Een deur ging open en een vrouw verscheen in de gang. Het was Doortje, een vrijwilligster. Ze droeg een vol theeblad. ‘Ha Nadja,’ zei ze opgewekt terwijl ze op haar toeliep.

Nadja groette terug.

‘Je treft het. Jouw vader heeft vandaag een iets betere dag. Hij is tenminste weer wat meer aanspreekbaar.’

‘Gelukkig, dan tref ik het,’ vond Nadja. Ze liep verder en hield stil bij een deur die ze voorzichtig opende. ‘Hai pap,’ zei de zacht terwijl ze naar het bed liep. Heel voorzichtig kuste ze de man die daar met dichte ogen lag.

‘Ben jij dat, Nadja?’ fluisterde Laurens Laméris. Hij opende zijn ogen. Een schaduw van een glimlach verscheen op zijn gezicht.

‘Ja, pap. Hoe gaat het met je vandaag? Doortje zei dat je een goede dag hebt.’

‘Gaat wel. Gisteren dacht ik... dat het mijn laatste dag was. Vanmorgen... toch weer iets beter.’ Hij hijgde en had zichtbaar moeite met praten.

‘Pap, lig je wel goed? Wil je niet wat hoger liggen? Ik kan kussens onder je bovenlichaam schuiven. Dan kun je veel beter ademen.’

Laurens Laméris knikte. Zijn dochter pakte een paar kussens van een stoel, hielp haar vader overeind en schoof de kussens toen onder zijn hoofd en schouders. Daarna pakte ze een stoel en ging naast het bed zitten. Wat zag haar vader er slecht uit. Hij was werkelijk een schim van de man die hij vroeger was geweest. Koud zweet parelde op zijn voorhoofd en neus. Hoe kwam Doortje er in vredesnaam bij dat hij vandaag een betere dag had, vroeg ze zich af.

Na een lange stilte zei Laurens: ‘De brieven... Je moet ze... veiligstellen.’

‘Welke brieven bedoel je?’ Nadja keek haar vader verbaasd aan.

‘De brieven in de onderste la van mijn bureau. Brieven van jouw moeder. Condoleance brieven van familie.’ Bijna na elke twee woorden haalde hij raspand adem. ‘Ze mogen niet in de handen van Leida vallen. Dat wil ik niet.’ Hij zweeg even alsof hij nog wat extra kracht moest putten uit dat magere lichaam. ‘Jij mag ze wel lezen. Dat zou jouw moeder ook willen. Dat weet ik zeker. De sleutels van mijn bureau zitten daar,’ hij wees met zijn hand naar een kast, ‘in de zak van het kostuum dat ik zal dragen.’

‘O, pap, niet verdergaan, alsjeblieft,’ zei Nadja snel. ‘Zover is het nog niet.’

‘Is het bijna... Pak de sleutels. Haal de brieven uit de la. Zo snel mogelijk.’

‘Vanavond nog,’ beloofde zijn dochter.

‘Gelukkig.’ Hij zuchtte opgelucht. ‘Leida mag niets merken. Geen scènes alsjeblieft. Dat wil ik niet.’

‘Ik wacht vanavond tot ze allemaal naar bed zijn en dan ga ik naar jouw kamer om die brieven te pakken.’

Hij greep opeens een van haar handen die op het bed lagen. ‘Wat ga jij doen als...’

Hij maakte de zin niet af maar keek zijn dochter alleen maar bezorgd aan.

‘Dan ga ik weg, pap. Ik heb niets met Leida en haar kinderen. Ook nooit gehad. Ik heb echt mijn best gedaan, maar... Nou ja, ik pas niet bij ze. We zijn zo verschillend. Ik ga gewoon maar eens rondkijken.’ Nadja haalde haar schouders op. ‘Zeker weten dat ik wel wat vind.’

‘Verstandig.’

Weer volgde een lange, maar vredige stilte.

Nadja hield zijn hand vast.

Laurens sloot zijn ogen. ‘Ben moe,’ fluisterde hij.

‘Zal ik dan maar weggaan?’ vroeg Nadja.

Hij knikte. ‘Ik was blij... dat je er was.’

‘Ik ook, pap. Morgen kom ik weer langs. Dag papa.’ Ze gaf een lichte kus op zijn voorhoofd en verliet de ziekenkamer.

Een beetje gedeprimeerd ging ze naar buiten. Het was stralend herfstweer. De bomen stonden nog volop in blad dat langzaam verkleurde in alle tinten rood, oranje en goud. Hoewel ze altijd genoot van het najaar, kon het seizoen haar nu niet echt blij maken. Eén ding wist ze zeker: ze kon op dit moment het gezelschap van Leida en haar kinderen niet verdragen. Ze ging naar Lieke, haar vriendin, de enige die haar begreep.

Het huis van de familie Ernsting leek meer op een enorm grote villa en was typisch een familieonderkomen. Het straalde warmte en gezelligheid uit. Het grote landhuis met de vele kamers was omringd door groene gazons met grindpaden die omzoomd werden door bomen en struiken. Voor het huis lag een halfcirkelvormig parkeerterrein. Aan de rand ervan bevond zich een fietsenrek dat vol stond met fietsen waaronder een kinderfietsje en een autoped. Nadja stalde haar fiets in het rek en liep naar de grote voordeur

die zoals altijd gastvrij op een kier stond. Ze ging naar binnen. In de hal vormden rijen schoenen, laarzen, slippers en sneakers treintjes op en onder een halbank. De kapstok hing vol met jassen, capes en andere kledingstukken.

In de verte hoorde ze het geluid van stemmen die afwisselend praatten, lachten, huilden of ruzieden, maar daar had zij nu even geen zin geen. Zeker weten dat Lieke op haar kamer was. Haastig liep ze de brede trap op naar de eerste verdieping. Bij de kamer van haar vriendin bleef ze staan, klopte kort op de deur en liep meteen naar binnen.

Lieke lag op het bed en kwam snel overeind. Onderzoekend keek ze Nadja aan. 'Is het... Is het zover... Ik bedoel... Je vader?'

'Nee, nog niet,' stelde Nadja haar gerust.

'Gelukkig. Maar wat is er dan aan de hand?'

'Mijn vader... O, Lieke, als je hem zag... Hij zag er zo treurig en vermoeid uit. Kon ik hem maar helpen.'

'Het is al genoeg dat je bij hem bent. Meer kun je echt niet doen,' verzekerde Lieke haar.

'Ik vroeg me af wat je gaat doen als jouw vader er niet meer is. Blijf je daar wonen... bij die bazige stiefmoeder van jou?'

'Nee, ik ga weg. Trouwens, zij is mijn stiefmoeder niet,' reageerde Nadja. 'Zij is helemaal niks van mij. Vanaf het begin heb ik haar en haar kinderen verschrikkelijk gevonden. Ik begreep werkelijk niet wat mijn vader bezielde toen hij met haar trouwde. Ze is zo overheersend en druk... liever gezegd luidruchtig.' Ze haalde haar schouders op. 'Ik heb het een keer aan hem gevraagd. Hij antwoordde dat hij Leida een beetje op mijn moeder vond lijken en dat ik niet meer zo erg alleen zou zijn als haar kinderen bij ons zouden komen wonen, of liever gezegd wij bij hen, want we zijn bij haar ingetrokken. Ik vind dat er tegenwoordig wel heel erg makkelijk over gecombineerde gezinnen wordt

gesproken alsof dat zo ideaal is. Dus niet.'

'Het lijkt mij ook niets. Moet je met volslagen vreemden de badkamer en de wc delen en misschien wel een kamer. Ik moet er niet aan denken.' Lieke huiverde.

'Gelukkig kreeg ik wel een eigen kamer,' zei Nadja. 'Maar voor de rest... Die kinderen zijn zo anders. Er is helemaal geen klik tussen ons. Ook nooit geweest. Vooral niet met Ruben, de oudste zoon van Leida met zijn knoertharde rapmuziek. Voor mij had dat huwelijk niet gehoeven. Laten we er maar over ophouden, want binnenkort behoort die herrie tot het verleden. Zo gauw mijn vader er niet meer is, vertrek ik. Dat had ik al eerder moeten doen, maar er was nergens een kamer in Utrecht te vinden.'

'Dat is nu ook nog het geval. Anders kom je toch gezellig bij ons wonen?' stelde Lieke enthousiast voor. 'Op zolder hebben we nog een kamer over. Je kent mams, die zou het geweldig vinden.'

Maar haar vriendin schudde haar hoofd. 'Het wordt tijd dat ik mijn leven zelf in handen neem en op eigen benen ga staan. Ik stop met mijn studie, want ik zie me echt geen advocaat worden of griffier of rechter bij een of andere rechtbank. Dat is niets voor mij.'

'Maar waarom ben je dan rechten gaan studeren?' Verbaasd keek Lieke haar aan.

'Eigenlijk om mijn vader niet teleur te stellen. Hij was zelf professor in bestuursrecht en kon zich niet voorstellen dat ik dat helemaal niets vond. En heel eerlijk... Ik wilde ook dat hij een beetje trots op mij kon zijn. Dat is helaas niet gelukt, denk ik.'

'Maar hij wist toch ook wel dat jij geen studiehoofd had?'

'Dat vertelde ik hem ook. Eerst met de hakken over de sloot de havo gedaan en daarna het vwo, waar ik zelfs een keer ben blijven zitten, maar hij wilde het gewoon niet zien. Zo gauw hij overleden is, ga ik iets anders doen, maar wat, weet ik nog

niet. Ik heb namelijk nergens talent voor.'

'O, Nadja, doe niet zo stom. Je hebt een prachtige stem waarmee je zoveel dingen kunt doen: boeken voorlezen, het inspreken van tekenfilms, documentaires of net als jouw moeder actrice worden. Daar is ze in Tsjechië toch beroemd mee geworden?'

'Lieke, ik heb geen acteertalent. Daar ben ik te verlegen voor. Zie je mij al op een podium staan als actrice? En dan al die lappen tekst die je uit je hoofd moeten leren... Dat lukt me echt niet.'

'Maar je kunt heel veel doen met jouw stem. Je kon dat toch merken aan mijn broertjes en zusjes als jij met die handpoppen van jouw moeder hele verhalen vertelde in de poppenkast? Al die verschillende stemmen die je zo makkelijk kon gebruiken en dan de geluiden die je erbij maakte. Ze zaten ademloos naar jou te luisteren en te kijken. Mijn moeder was altijd zo blij als jij dat deed. Dan was er eindelijk rust in de tent, zei ze. Doe iets met dat talent. Volg eventueel een stemcursus, hoewel ik denk dat dat bij jou niet hoeft, maar doe wat. En dan kom je gezellig bij ons wonen'

'Nee, Lieke, dat is misschien leuk voor een paar dagen, maar niet voor weken of maanden. Ik moet gewoon op zoek gaan naar iets anders. Ik ben drieëntwintig en moet leren om mijn eigen weg te gaan.' Ze zuchtte even. Toen stond ze op. 'Ik moet gaan.'

'Kan ik je echt niet verleiden om te blijven? We eten pannenkoeken.'

'Nee, ik moet naar huis. Ik heb geen zin in die lawine met vragen die die vrouw altijd op me afvuurt... waar ik was en zo. Leida lijdt gewoon aan ziekelijke nieuwsgierigheid.'

'Wist je dat nieuwsgierigheid de dochter van de jaloezie is?' vroeg Lieke.

Nadja schudde ontkennend haar hoofd. 'Maar dat is vast waar,' zei ze.

Die avond duurde het eindeloos lang voordat iedereen op bed lag. Ze hoorde nog een paar keer het water lopen in de badkamer en het geluid van wc's die doorgetrokken werden, maar om een uur of twee werd het eindelijk stil. Nadja wachtte voor de zekerheid nog een halfuur. Toen sloop ze voorzichtig door de gang naar de studeerkamer van haar vader en ging naar binnen. Even werd ze overvallen door de bekende geur die zo bij haar vader hoorde: de geur van oude boeken, het vage aroma van sigaren die hij jaren geleden had afgezworen en het parfum van de dure aftershave. Zacht deed ze de deur dicht en liep naar het bureau. Ze klapte het deksel van de antieke schrijftafel omhoog en opende met de sleutel de onderste bureaula. Daarin lagen pakjes brieven, bijeengehouden met elastiekjes waarvan er een paar bijna vergaan waren van ouderdom. Nadja pakte ze er allemaal uit. Zoekend keek ze rond naar een tas, want ze wilde niet het risico lopen dat ze straks, teruglopend naar haar kamer, een van de pakjes zou laten vallen. Onder op een plank van een kast stond een grote, leren aktentas. Ze pakte hem en stopte de pakjes er een voor een in. Plotseling ging de deur open. Verschrikt keek Nadja op. In de deuropening stond Leida.

‘Wat doe jij daar?’ vroeg ze op zachte, maar snijdende toon, terwijl haar ogen begonnen te vlammen van woede.

‘Eh... Mijn vader... Mijn vader heeft mij gevraagd de brieven uit zijn bureaula te halen,’ antwoordde Nadja. Ze stopte het laatste pakje snel in de tas.

‘En waarom heeft hij mij dat niet gevraagd? Ik ben toevallig wel zijn vrouw.’

‘Het zijn voornamelijk brieven die hij van mijn moeder heeft gekregen. Deze zijn dus van voor jouw tijd, Leida.’

‘En dat moet ik geloven? Ik sta erop om al die brieven te bekijken, dan bepaal ik wel of ze privé zijn of niet. Er kunnen toevallig

ook andere belangrijke formulieren en documenten in zitten. Doe die tas dus maar open.'

Nadja's aanvankelijke bangheid bij het zien van de vrouw verdween. Ze ging rechtop staan. Een verbeterde trek verscheen op haar gezicht. 'Dus jij wil de laatste wens van een stervende niet inwilligen? Begrijp ik dat goed, Leida?' vroeg ze fluisterzacht, maar toch heel duidelijk hoorbaar met een ondertoon van dreiging. Ze deed een paar stappen naar voren tot ze vlak voor de vrouw stond die nu toch wel terugweek. Er verscheen een onzekere trek op het gezicht van Leida. Zo had ze die stille, afstandelijke dochter van Laurens Laméris nog nooit meegemaakt. 'Ik bedoel... ' begon ze. 'Ik ben zijn vrouw. Ik heb het recht om te weten wat zich hier in huis afspeelt. Het is namelijk mijn huis.'

'En dit zijn namelijk de brieven van mijn vader en moeder waar jij helemaal niets over te zeggen hebt.'

'Het lijkt wel of je vader mij wantrouwt. Waarom?'

'Dat moet je hem vragen en niet mij. Maar het is nu verstandiger om hem met rust te laten.'

'Dat maak ik zelf wel uit.'

'Deze keer niet, Leida. Ik waarschuw je. Uit de weg.'

Verbouwereerd deed de vrouw een stap opzij.

'Als je maar weet dat alles hier gaat veranderen als jouw vader eenmaal gestorven is,' riep Leida haar na. 'Jij hebt me nooit als tweede moeder erkend en mijn kinderen nooit als jouw broers en zusje. Jij met je stille minachting. Wie denk je wel dat je bent? Je mag hier nog een maand blijven en dan ben je hier niet meer welkom.'

Nadja draaide zich om en reageerde glimlachend: 'Zo gauw mijn vader is overleden, ben ik weg en hoop ik jou en jouw kinderen nooit meer te zien.' Toen liep ze terug naar haar kamer en deed de deur op slot. Het voelde als een opluchting om eindelijk

die vreselijke vrouw de waarheid te zeggen. Morgen zou ze Lieke vragen of ze een korte tijd bij haar zou kunnen logeren tot ze iets anders had. Misschien wel op het platteland. Dat had haar altijd al heel leuk geleken.

Van slapen zou niets komen, wist ze. Daar was ze te opgewonden voor. Dus opende ze de tas en begon de stapeltjes brieven te sorteren. De briefwisseling tussen haar vader en haar moeder legde ze helemaal apart. Ze wist niet goed wat ze daarmee zou doen. Lezen? Maar het waren toch heel intieme brieven? Voorlopig liet ze die brieven in de enveloppen zitten.

De grootste stapel was van de brieven en kaarten met de condoleances na het overlijden van haar moeder. Gek dat in de loop van de tijd zoveel herinneringen vervaagden, maar er ook altijd weer een aantal was die zo levendig in haar hoofd geprint waren, alsof ze nog maar net gebeurd waren. Zo herinnerde ze zich nog als de dag van gisteren dat haar moeder het ongeluk kreeg. Nadja moest nog zeven worden. Het was avond, ze lag al in bed en werd wakker door geluiden van beneden die ze niet begreep. Voorzichtig gleed ze uit bed en liep de trap af. De deur van de woonkamer stond op een kier, zodat ze maar weinig kon zien, maar wel kon horen. Het was haar vaders stem die zo heel anders klonk. Het maakte haar bang en daarom liep ze weer snel terug naar haar kamer en ging in bed liggen. Ze was meteen weer in slaap gevallen. Dat was het voorrecht van als je nog heel klein was: er waren geen zorgen die je uit je slaap hielden. 's Morgens werd ze wakker. Haar vader vertelde met een wit gezicht dat haar moeder een ongeluk had gehad en dood was. Dood... wat een afschuwelijk woord. Van de dagen daarna wist ze bijna niets meer. Die wilde ze zich ook niet meer herinneren. Als ze nu wilde weten hoe haar moeder eruitzag, had ze een foto nodig. Nadja bladerde door de kaarten en brieven heen. Er zaten prachtige

tussen van mama's familie in Tsjechië die ze dus niet kon lezen. Ooit wilde ze toch wel een keer dat geboorteland van haar moeder bezoeken. Een taal cursus volgen was misschien dan wel handig en misschien ook nog wel leuk. De contacten tussen haar moeders familie en haar vader en haar waren verwaterd, vanaf de tijd dat haar vader een paar jaar later met Leida Bertins trouwde. Tot die tijd kreeg Nadja voor haar verjaardag altijd cadeautjes en kaartjes uit Tsjechië, maar dat stopte toen ze gingen verhuizen naar het adres van Leida. Nadja had er niets van begrepen. Waren haar grootouders, tantes en ooms boos op haar? Maar ze had toch niets verkeerd gedaan? Ze had haar vader gevraagd wat er aan de hand was, maar die had wat ongeduldig zijn schouders opgehaald. 'Dat moet je mij niet vragen, zo gebeuren de dingen.'

Nadja dacht na. Had haar vader soms die familieleden in Tsjechië geen adreswijziging gestuurd, vroeg ze zich af. Maar waarom niet? Het was toch de familie van haar moeder?

Ze begreep het nog steeds niet. Haar hele leven kon ze weinig hoogte van haar vader krijgen en dat zou, nu hij op sterven lag, ook niet anders worden.

Een ander gevolg was ook dat een vakantie in Tsjechië er niet meer in zat. Nadja wist eigenlijk niet of haar Tsjechische grootouders nog leefden en waar al die familieleden woonden. Ze nam zich voor om dat uit te gaan zoeken, want veel familie had ze niet. Papa had het contact met zijn eigen familie al eerder verbroken, omdat ze neer hadden gekeken op zijn keuze om met een Tsjechische actrice te trouwen, al was ze dan ook honderd keer beroemd geweest in haar eigen land. Haar grootouders hadden iemand anders op het oog gehad. En de relatie werd er zeker niet beter op toen Laurens Laméris trouwde met een, in hun ogen, wat ordinaire weduwe met drie kinderen. Alle banden met de familie werden definitief doorgesneden.

Haar vader had zijn eigen begrafenis zelf al geregeld. Dat had hij haar een week geleden verteld toen hij nog niet zo ziek was. Nadja en Leida hoefden niets te doen. Zelfs de rouwkaarten waren al geschreven, maar zijn ouders, zouden die wel een kaart krijgen, vroeg Nadja zich af. Die grootouders moesten toch wel op de hoogte worden gesteld over de toestand van hun zoon? Nadja had op het punt gestaan om het telefoonnummer en het adres van haar grootouders op te zoeken, maar zo gauw haar vader er lucht van had gekregen, was hij kwaad geworden. Hij wilde absoluut niet dat zijn dochter contact zou zoeken met zijn ouders. Nadja vond dat niet kunnen. Morgen zou ze de uitgeschreven enveloppen nakijken en op zoek gaan naar eventuele andere adressen. Er zaten gelukkig altijd extra rouwkaarten bij, voor het geval dat er iemand vergeten was. Ze pakte een volgende envelop en keek op de achterkant. De brief was van de familie Vermeulen uit Ärhoes, Trellingerland. Trellingerland... Nadja dacht diep na. Opeens kwam er zomaar een vrolijk gevoel over haar, dat ze ook kreeg als ze een mooi boek las. Trellingerland... Een filmpje begon in haar hoofd af te draaien. Ze was nog klein, waarschijnlijk een jaar of vier, vijf. Ze stond met haar ouders op de kade van een kleine havenplaats te wachten op een veerpont. Na een tijdje verscheen er in de verte een boot die snel naderde. Toen hij dichterbij kwam, klonk er opeens een luid getoeter waar ze vreselijk van schrok. ‘Het is niets, liefje,’ zei haar moeder lachend en tilde haar op. ‘Met die boot varen we straks mee.’

‘Maar waar gaan we dan naartoe?’ vroeg ze verbaasd.

‘Naar het eiland aan de overkant,’ antwoordde haar vader.

Wat had dat geheimzinnig geklonken. Dat eiland was dus Trellingerland. Ze herinnerde zich vaag de kleurige vissersboten die deinden in de haven waar ze afmeerden.

Nadja haalde de brief uit de envelop en begon te lezen.

Lieve Laurens en Nadja,

Wat een tragische gebeurtenis is jullie overkomen. We hebben jullie vrouw en moeder leren kennen als een heel lieve, spontane echtgenote en moeder. Het moet een ramp voor jullie zijn. We kunnen verder niets tot troost zeggen. Mochten jullie ooit weer naar Trellingerland willen komen, dan zijn jullie altijd van harte welkom.

*Heel veel liefs van jullie verre familie in Trellingerland.
Hetty en Klaas Vermeulen*

Wat een ontzettend lieve en hartelijke brief, vond Nadja. Trellingerland, het eiland aan de overkant... Hetty en Klaas... Een echo uit het verre verleden liet zich horen. Hetty en Klaas... Waren dat niet de mensen tegen wie ze oom en tante mocht zeggen? Helaas kon ze hun gezichten niet meer voor de geest halen.

Ze zou daar best weer een keer naartoe willen. In haar herinnering was het een soort sprookjeseiland geweest waar iedereen lachte en gelukkig was. Natuurlijk grote onzin, want er was geen plek op deze planeet waar geen ziekte en narigheid was en geen ruzie of familievetes. Maar ze had er een prettig gevoel aan overgehouden. Als ze daar nu eens op bezoek zou gaan... Eindelijk zou ze dan ook familie hebben, aardige familie gezien die lieve condoleance en heel misschien kon ze daar wel blijven. Stel je voor: een heel nieuw leven ver van deze plaats, ver weg van Leida en de kinderen. Ook ver van Lieke, maar er waren ten slotte zoom- en videogesprekken. Zouden ze haar nog herkennen, vroeg ze zich af. Ze was per slot van rekening toen nog een kleuter geweest. Natuurlijk kon ze altijd nog met haar identiteitsbewijs bewijzen dat ze familie was. Stel dat ze daar niet meer woonden? Dan was

er nog geen man overboord. Ze zou wel zien. Maar nu ging ze naar bed, want ze viel bijna om van de slaap. Nadja stopte de tas met brieven in een kast, deed hem op slot en stak de sleutel in een zijvak van haar schoudertas. In dit huis kon je niet voorzichtig genoeg zijn.

De volgende morgen ging ze niet naar college, want dat had toch geen zin meer. Ze moest nu een paar dingen regelen. Eerst naar Lieke om te vragen of dat aanbod van die zolderkamer nog steeds van kracht was en daarna naar het stadspark, waar het op dit moment van de dag altijd erg rustig was. Liggend op het gras bij de waterkant van de grote vijver zou ze nadenken over haar eventuele bezoek aan die verre familie. Het klotsen van het water maakte haar altijd rustig.

Het was warm herfstweer. Lieke zat op een bank in de tuin. Met haar benen op een houten bijzettafeltje, een zonnebril op haar gezicht zat ze te genieten van het overdadige zonlicht.

‘Moest jij niet naar college?’ informeerde Nadja.

‘Nee,’ antwoordde haar vriendin lachend. ‘En dat wist jij ook, want anders was jij hier niet.’

‘Ik fietste hier op goed geluk naartoe,’ kaatste Nadja de bal terug.

‘En dat moet ik geloven. Leuk dat je er bent.’ Lieke trok haar benen van de tafel en klopte met haar hand op het zitkussen naast haar. ‘Kom zitten. Er is toch niets gebeurd vannacht?’

‘Wat betreft mijn vader, nee.’ Nadja zweeg even.

‘Maar?’ drong Lieke aan.

‘Ik had een aanvaring met haar, met Leida. Mijn vader had me gevraagd of ik zijn brieven, die hij in de loop van de tijd verzameld had, uit zijn bureau wilde halen, zodat geen vreemde – en daar

bedoelde hij Leida mee – ze kon lezen. Het ging vooral om de briefwisseling tussen mijn moeder en hem. Hij drong er met klem op aan dat ik dat zo snel mogelijk zou doen. Vannacht meteen dan maar, besloot ik. Het duurde eindeloos lang totdat iedereen naar bed was. Toen ging ik naar zijn studeerkamer om die brieven te pakken. Ik had het laatste pakje in mijn handen...’

‘Laat me raden, toen kwam Leida als een duvel uit een doos de kamer in,’ onderbrak Lieke haar.

Nadja knikte. ‘Ze maakte ruzie en stond erop dat zij die brieven kreeg, want zij was de vrouw van mijn vader. Zij had er recht op, vond ze.’

‘Maar toch niet op de brieven van jouw moeder?’

‘Dan ken je die vrouw nog niet. We kregen ruzie. Ze zei dat ik altijd op haar en haar kinderen had neergekeken. Het draaide er ten slotte op uit dat ik, zo gauw mijn vader overleden was, een maand de tijd kreeg om een ander huis te zoeken, want ik was niet langer meer welkom.’

‘Wat een serpent,’ vond Leida.

‘Nee, ze heeft gelijk, ik keek op ze neer en of dat nu zo goed was... Ik denk het niet.’

‘O, Nadja, doe niet zo stom. Je had alle reden om op ze neer te kijken. Ga jezelf nou niet de schuld geven dat je iets ergs hebt gedaan. Dat mens deugde niet en haar kinderen waren onbeleefde, onopgevoede, strontvervelende misbaksels. Ik begrijp nog steeds niet dat jouw strenge, belezen, teruggetrokken vader met die vrouw getrouwd is.’

‘Misschien dat het gezegde ‘uitersten trekken elkaar aan’ hierop van toepassing is,’ reageerde Nadja aarzelend. ‘Ik moet toegeven: ze heeft altijd wel goed voor hem gezorgd en ze hield van hem, vooral in het begin. O, ik weet het ook niet. Het is op dit moment één grote chaos in mijn hoofd. Maar zou je moeder het goedvin-

den dat ik na de begrafenis een tijdje bij jullie...'

'Natuurlijk,' onderbrak Lieke haar. 'We zorgen dat die zolderkamer helemaal in orde wordt gemaakt. Een behangetje, een vloerkleed, nieuw bed...'

'Nee, Lieke, het gaat maar om een paar dagen. Ik wil... Ik ga... Ik heb andere plannen,' zei Nadja snel.

'Andere plannen?'

'Ja. Ik dacht dat ik helemaal geen familie meer had, tenminste, familie met wie we nog wel contact hadden. Gisteravond bladerde ik door de brieven en kaarten met de condoleances voor mijn moeder. Er zat een heel leuke, lieve brief tussen waarin stond dat mijn vader en ik altijd welkom waren. Hij was afkomstig van verre familie, een echtpaar, waarbij wij ooit nog eens een keer op vakantie zijn geweest. Ik herinner me dat nog heel vaag. Het was een heel leuke vakantie.'

'Hadden jullie nog contact, ik bedoel, stuurde je elk jaar nog een kerstkaart of zo?'

'Nee, dat niet.'

'Zou je dat wel doen? Wat weet je nu helemaal van die mensen?'

'Maar het is familie.'

'Ja, en? Familie kan toch ook behoorlijk tegenvallen?'

Nadja zuchtte. Lieke had gelijk. Maar ze kon het toch altijd proberen? Ze had zo genoeg van deze plaats, van haar studie, van haar omgeving.

'Die familie, is dat een grote familie?' wilde Lieke weten.

'Dat weet ik niet. De condoleancebrief was ondertekend met Hetty en Klaas Vermeulen. Ik weet niet of ze kinderen hebben. Maar dat zie ik wel als ik er ben.'

'Weet waar je aan begint. Ik vind dit echt een heel avontuur, hoor.'

'En jij zegt altijd dat ik een beetje avontuurlijker moet worden?' zei Nadja.

‘Ja, maar niet in dit geval. Waar wonen die mensen?’

‘Op een eiland... Trellingerland.’

‘Trellingerland? Die naam heb ik nog nooit gehoord. Is het soms een Scandinavisch eiland?’

‘Nee, het ligt tussen Denemarken en Nederland. Veel meer weet ik er niet van. Vanavond ga ik googelen op internet.’

‘Trellingerland... Waar begin je aan,’ merkte Lieke hoofdschuddend op. ‘Weet je wel wat je doet?’

‘Nee, maar dat is niet erg,’ vond Nadja Laméris luchthartig.

Na het vinden van oude brieven van haar overleden moeder vertrekt Nadja Laméris naar Ärhoes, een plaatsje op Trellingerland, op zoek naar haar nog levende familieleden. Al snel voelt Nadja zich thuis op het eiland en weet ze een baan te krijgen bij speelgoedwinkel De poppenkraam. Daar ontmoet ze de norse houtkunstenaar Barthold Roozendaal. Geïnspireerd door de poppenkastvoorstellingen van haar moeder, besluit Nadja een voorstelling op te voeren samen met de eilandbewoners. Daar heeft ze ook de hulp van Barthold bij nodig en ze groeien dichter naar elkaar toe. Ze besluiten samen de zoektocht naar Nadja's familie voort te zetten en deze brengt hen in Tsjechië, het vaderland van haar moeder. Toch blijkt dit moeilijker dan gedacht...

Reina Crispijn is de succesvolle auteur van onder andere de roman *Het medaillon van Chagall*. Ook heeft ze in 2016 de Valentijnsprijs gewonnen met haar boek *Dochter van de sterren*. *Thuiskomst* is het derde en afsluitende deel in de Trellingerland-serie, waarin ze de lezer opnieuw meeneemt naar het sfeervolle fictieve eiland tussen Nederland en Denemarken.

'Reina Crispijn beschrijft het eiland Trellingerland op zo'n prachtige manier dat iedereen ervan droomt om ernaartoe te gaan.' – Chicklit.nl over *Droomplek*

ISBN 9789020554410 NUR 340

9 789020 554410 >

www.zomerkeuning.nl